

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

PRZYDZIELENIE SĘDZIÓW DO IZB

(2004/C 201/34)

W następstwie objęcia stanowiska przez Panią sędzię Trstenjak, Sąd Pierwszej Instancji, podczas Zgromadzenia ogólnego w dniu 8 lipca 2004 r. postanowił w następujący sposób zmienić decyzję Zgromadzenia ogólnego z dnia 13 maja 2004 r. w sprawie przydzielenia sędziów do izb:

Na okres od 8 lipca 2004 r. do 31 sierpnia 2004 r. przydziela się

do pierwszej izby, obradującej w składzie trzech sędziów:

Pana Vesterdorfa, Prezesa, Pana Mengozziego, Panią Martins Ribeiro, Panią Labucką oraz Panią Trstenjak, sędziów;

do pierwszej izby w składzie powiększonym, obradującej w składzie pięciu sędziów:

Pana Vesterdorfa, Prezesa, Pana Mengozziego, Panią Martins Ribeiro, Panią Labucką oraz Panią Trstenjak, sędziów;

W odniesieniu do spraw, w których przed dniem 8 lipca 2004 r. została zakończona procedura pisemna i w których w ramach procedury ustnej istniał obowiązek przeprowadzenia rozprawy lub została ona już wyznaczona, pierwsza izba, obradująca w składzie trzech sędziów, oraz pierwsza izba w składzie powiększonym, obradująca w składzie pięciu sędziów, obradują nadal w dotychczasowym składzie dla celów procedury ustnej, podczas narady oraz przy wydaniu wyroku.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 25 maja 2004 r.

w sprawie T-69/03, W. przeciw Parlamentowi Europejskiemu ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Zwrot kosztów ponownego osiedlenia się — Pojęcie miejsca zamieszkania — Dowody)

(2004/C 201/35)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-69/03, W., byłego urzędnika Parlamentu Europejskiego, zamieszkałego w Folkestone (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanego przez P. Goergena, adwokata, przeciw Parla-

mentowi Europejskiemu (pełnomocnicy: J. de Wachter i L. Knudsen), mającej za przedmiot główny wniosek o uchylenie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 3 czerwca 2002 r. odmawiającej skarżącemu zwrotu kosztów ponownego osiedlenia się, Sąd w składzie jednego sędziego: J. D. Cooke'a; sekretarz: I. Natsinas, administrateur, wydał w dniu 25 maja 2004 r. wyrok o następującej sentencji:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

Skarga wniesiona dnia 13 maja 2004 r. przez Asklepios Kliniken GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-167/04)

(2004/C 201/36)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 13 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Asklepios Kliniken GmbH z siedzibą w Königstein-Falkenstein (Republika Federalna Niemiec), reprezentowaną przez K. Füßer, Rechtsanwalt.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie, że Komisja naruszyła swe zobowiązania wynikające z art. 88 TWE oraz art. 10 ust. 1 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 nie podejmując decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w odpowiedzi na zażalenie wniesione przez skarżącą pismem z dnia 20 stycznia 2003 r.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest spółką prawa prywatnego znajdującą się wyłącznie we własności prywatnej, specjalizującą się w działalności polegającej na prowadzeniu szpitali. Spółka ta stara się od stycznia 2003 r. o podjęcie przez Komisję decyzji na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w sprawie rzekomej praktyki udzielania pomocy na rzecz szpitali publicznych w Republice Federalnej Niemiec.

Skarżąca wywodzi, że szpitale prywatne są zmuszone do finansowania swej działalności głównie poprzez płatności zagwarantowane na podstawie umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych zawartych z właściwymi kasami chorych i ich związkami nadrzędnymi i ewentualnie poprzez dopłaty bezpośrednie do budowy szpitali, udzielane na podstawie planu finansowania szpitali istniejącego w danym kraju związkowym. W odróżnieniu, szpitale publiczne mogą dodatkowo liczyć na to, że ich często powstające straty będą regularnie pokrywane przez odpowiednie podmioty publiczne. Zdaniem skarżącej, świadczenia te są pomocą w rozumieniu art. 87 ust. 1 TWE, która to pomoc po pierwsze wymaga poinformowania zgodnie z art. 88 ust. 3 TWE, a ponadto jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.

Skarżąca podnosi ponadto, że skarga jest uzasadniona, ponieważ Komisja nie podjęła czynności pomimo istniejącego w chwili wezwania obowiązku działania.

**Skarga wniesiona dnia 14 maja 2004 r. przez easyJet
Airline Company Limitem przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-177/04)

(2004/C 201/37)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 14 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez easyJet Airline Company Limited, z siedzibą w Luton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez J. Cooka, S. Dolana i J. Parkera, Solicitors.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie nr COMP/M.3280 (Air France/KLM) stwierdzającej na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89⁽¹⁾ zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że połączenie linii lotniczych „Air France” i „KLM” doprowadziłoby do stworzenia lub wzmocnienia pozycji dominującej na wszystkich czternastu połączeniach lotniczych z miasta-do-miasta. Pomimo to, Komisja stwierdziła zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem, z zastrzeżeniem prawidłowości przedsięwzięć proponowanych przez strony uczestniczące w połączeniu.

Skarżąca, która sama jest przewoźnikiem lotniczym, dochodzi uchylenia niniejszej decyzji opierając się na kilku oczywistych błędach w ocenie dokonanej przez Komisję. W szczególności

podnosi, że Komisja nie rozpatrzyła należycie następujących kwestii:

- wzmocnienie dominującej pozycji połączonej jednostki na trasach, na których usługi/świadczenia Air France i KLM nie pokrywały się;
- czy połączenie stworzyło lub wzmocniło pozycję dominującą na rynkach sprzedaży usług lotniskowych;
- skutki połączenia dla potencjalnej konkurencji.

Ponadto, skarżąca podnosi, że Komisja nie wskazała właściwych podstaw, na których opiera swe twierdzenie, że z lotnisk „Charles de Gaulle” i „Orly” w Paryżu można korzystać zamiennie. Wreszcie, skarżąca twierdzi, że przedsięwzięcia stron są oczywiście nieodpowiednie dla przywrócenia efektywnej konkurencji na rynkach, na których zaistniały problemy dotyczące pozycji dominującej oraz że Komisja popełniła błąd w ocenie zezwalając na nie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257/90, str. 13.

**Skarga wniesiona dnia 17 maja 2004 r. przez MPS Group
Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

(Sprawa T-178/04)

(2004/C 201/38)

(Język postępowania: hiszpański)

Dnia 17 maja 2004r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), przez MPS Group Inc., z siedzibą w Jacksonville, Floryda, Stany Zjednoczone Ameryki, reprezentowanej przez K. O'Rourke i P. Kavanagha, Solicitors.

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była także Modis-Distribuição Centralizada SA.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 4 lutego 2004r., w zakresie w jakim uwzględnia ona sprzeciw nr B000170599 w odniesieniu do następujących usług należących do klasy 35: „usługi biur pośrednictwa pracy, doradztwo w zakresie rekrutacji personelu, usługi polegające na przygotowywaniu listy płac, usługi ewidencjonowania czasu pracy, zapewnianie personelu czasowego i stałego.”
- alternatywnie, o uchylenie decyzji w części dotyczącej następujących usług należących do klasy 35: „usługi biur pośrednictwa pracy, usługi doradztwa personalnego, dostarczanie personelu czasowego i stałego.”